

med Lotteriloven. Lotteriloven tillader ganske vist, at Administrationen kan give visse smaa Koncessioner til at have en Tombola eller lignende angaaende en Sofapude, eller naar nogle sædelige og religiøse eller frisdede og muntre Damer have strikket eller syet et eller andet, som de give til offentlige Formaal, i saa Tilfælde kan det blive bortloddet til 1 Kr. Loddet med 100 Numre eller paa lignende Maade. Naar man holder en Basar i en eller anden By, kan man faa Koncession til en Tombola eller lignende, det er Meningen med Lotteriloven, at det have Myndighederne Lov til at give. Men det er klart, at det er fuldstændig i Strid med Lotteriloven, at Justitsministeren giver Koncession paa et egentligt Lotteri. Lotteriloven er netop given, for at dette ikke skulde kunne finde Sted.

Naar nu Alberti alligevel i Strid med Loven har givet Koncession paa Landbrugslotteriet, maatte Afsløringen af denne Mands Adfærd og den Skæbne, han senere har været underkastet, selvfølgelig føre til, at hans Efterfølger søgte at bringe dette ind i lovlige Former, d. v. s., at han, saa snart som Forholdene overhovedet gøre det muligt, tog Koncessionen tilbage. Hvis Justitsministeren imidlertid mener, at Forholdet er saadan, at dette ikke vel lader sig gøre — jeg sidder ikke inde med saadanne Oplysninger, at jeg kan bedømme, hvor megen Skade derved kunde ske, men det skal efter min Mening være overmaade stor Skade, der skal forvoldes, hvis man i rent praktiske Forhold skal finde tilstrækkelig Foranledning til at taale et absolut Lovbrud — hvis altsaa de praktiske Forhold ere saadanne, at man maa sige, det ikke kan forsvares at tage denne Koncession tilbage, er der i alt Fald een Ting, man ikke kan være i Tvivl om, nemlig at den Afgift, som Landbrugslotteriet skal præstere, herefter skal gaa i Statskassen. Thi det er ganske forbryderisk, hvad her var etableret, at den Afgift, som Landbrugslotteriet skulde svare for sin Koncession, blev betalt til Justitsministeren. Justitsminister Alberti øvede privat Godgørenhed med Statens Penge, som han vilkaarlig uddelte til forskellige Landbrugsorganisationer, overhovedet til hvem han vilde. Disse Penge, som Landbrugslotteriet svarede, kom ikke i Statskassen, men der var etableret en Alberti-Kasse ved Siden af Statskassen. Ja, efter det Forhold, Alberti har udvist, kunne vi jo være glade ved, at Statskassen ikke var Albertis Kasse, men for de Statsafgifter, som op-

kræves, skulde man dog ikke have en privat Ministerkasse, saa at de standsede der og aldrig kom i Statskassen, men blev uddelte efter Ministerens personlige Godtykke.

Det er mig ubegribeligt, hvad den højtærede Justitsminister og den højtærede Landbrugsminister overveje, for den Ting er klar, at saa længe man lader Koncessionshaverne beholde Bevillingen til at drive Landbrugslotteriet, maa Afgiften gaa ind i Statskassen, og saa maa det være vor, Rigsdagens, Bevillingsmagts Myndighed, der afgør, hvorledes disse Penge skulde anvendes. Det maa høre fuldstændig op, at Ministeren sidder og administrerer privat en Del af Statens Indtægter, og der er her Tale om en virkelig Statsindtægt, hvis man da vedbliver at oppebære den. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om han og den højtærede Landbrugsminister omgaas med nogen som helst anden Plan end den — forudsat, at Landbrugslotteriet opretholdes — at lade Afgiften gaa direkte ind i Statskassen, og jeg vil spørge den højtærede Finansminister, om han vil taale, at nogen anden Ordning opretholdes.

Jeg har endnu kun en enkelt Bemærkning at gøre, nemlig med Hensyn til den Bevilling, der er foreslaaet til Embedsmændene i Justitsministeriet og til Dommerne i de kollegiale Retter, i Overretterne, for at de kunne rejse i Udlandet og studere moderne Retspleje, idet man tænker sig Muligheden af, at Retsreformen vil blive gennemført. (*Alfred Christensen*: Den er ikke moderne). Den er ikke moderne, nej, men de kunne ikke faa saadan noget at se nogetsteds i Verden som den Albertiske Retsreform, en saadan Karikatur af en Retsreform har man ingen Steder i Verden. Naar de rejse ud for at studere Retspleje, maa de studere det, man har de fleste Steder, og det er en moderne Retspleje. Det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) har i Finansudvalget, efter min Mening med Rette, gjort opmærksom paa, at naar man her i Landet, under Forudsætning af, at man vil faa en ny Retspleje, lader juridiske Embedsmænd rejse ud i Verden for at lære en anden Retspleje at kende, gælder det først og fremmest for Ene dommerne Landet over, at de trænge til en saadan Belæring. I de kollegiale Retter sidder der jo flere Jurister sammen, som kunne lægge deres Hoveder i Blød i Fællesskab, og som hver kunne komme med sit lille Korn til Dyngen. De ville bedre kunne finde ud af, hvorledes